

10. Mahony D.F. Sport Business in the Next Decade: A General Overview of Expected Trends / D.F. Mahony, D.R. Howard // Journal of Sport Management. – 2001. – Vol. 15, Iss. 4. – P. 275-296.

11. Parks J.B. Employment Status of Alumni of an Undergraduate Sport Management Program / J.B. Parks // Journal of Sport Management. – 1991. – Vol. 5, Iss. 2. – P. 100-110.

12. Spence, K.K. Applying Wilber's All Quadrant, All Level (AQAL) Integral approach to sport management internship curricula / K.K. Spence // International Journal of Sport Management and Marketing. – 2008. – Vol. 4, No. 2/3. – P. 295-315.

13. Washington, M. Institutional Contradictions and Struggles in the Formation of U.S. Collegiate Basketball, 1880-1938 / M. Washington, M.J. Ventresca // Journal of Sport Management. – 2008. – Vol. 22, Iss. 1. – P. 30-49.

ЗАРУБІЖНА ПРАКТИКА СТВОРЕННЯ РИНКУ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ ЗЕМЕЛЬ

***НЕЧИТАЙЛО О.В., СТУДЕНТКА*,
ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА ІМЕНІ ПЕТРА ВАСИЛЕНКА***

Сьогодні земельний фонд України характеризується високим рівнем освоєності та складає 60,4 млн. га. Основу земельних ресурсів складають сільськогосподарські угіддя, які займають 41,5 млн. гектарів або 68,8 % від земельного фонду України. За час проведення земельної реформи, яка триває в державі з 1990 року, відбулася демонополізація державної форми власності на землю. Об'єктом реформування стали землі майже 12 тис. господарств. У приватну власність передано 72,4 % сільськогосподарських угідь, у т.ч. 80,9 % ріллі для використання за цільовим призначенням – сільськогосподарського виробництва [1].

На даний час триває завершальний період проходження земельної реформи, основою якого є впровадження принципів екологобезпечного землекористування та впровадження повноцінного ринкового обігу земель. Для того щоб уникнути прорахунків, потрібно звернути увагу на досвід країн, які вже пройшли шлях розвитку земельних відносин.

* Науковий керівник – Краля В.Г., ст. викладач

Спільними заходами всіх країн, що реформували аграрний сектор і земельні відносини, були: прийняття концептуальних законодавчих актів; роздержавлення земель та рівність форм власності на землю й засоби виробництва; визначення порядку приватизації земель і стимулювання приватного сектору; вільна конкуренція та ринок з елементами державної регуляторної політики; підтримка інтеграційних процесів в аграрній сфері; запровадження системи соціального захисту населення від негативних явищ, пов'язаних із реформуванням і реорганізацією земельних відносин та аграрного сектору економіки [2].

Ефективне використання сільськогосподарських земель потребує відповідного державного регулювання. В Естонії, наприклад, прийняті «Акт з питань реформи принципів прав власності» та «Акт з питань земельної реформи». Виходячи з цих актів, землі сільськогосподарського призначення можуть купувати лише громадяни ЄС.

Литва дотримується законів «Про земельну реформу» та «Про землю», згідно з якими юридичні та фізичні особи протягом десятирічного періоду, що передував придбання земель, мали не менше як три роки поспіль займатися веденням сільського господарства; максимальна площа земель, що може перебувати у власності однієї особи, становить 300 га.

Німеччина законодавчо забезпечує ринок землі Цивільним кодексом Німеччини, Законом «Про операції з нерухомою власністю» та Законом «Про оренду земель». Основними обмеженнями є: покупець має проживати або переїхати за місцем придбання земельної ділянки для ведення фермерського господарства; максимальна площа земель, що може перебувати у власності однієї особи, становить 450 га [3].

Досвід країн-членів ЄС доводить, що держава з високим рівнем співпраці гілок влади та розвиненими ринковими інститутами зможе гарантувати права власності, набуті у процесі укладення ринкових угод.

Вчені [4], що досліджують дану проблему, вважають що в Україні неможливо скопіювати досвід окремої країни з формування ринку сільськогосподарських земель та досягти аналогічних економічних, екологічних та соціальних результатів. Завершення земельної реформи та запровадження ринку сільськогосподарських земель не розв'яже усі наявні проблеми вітчизняного аграрного сектору, адже вони мають комплексний характер.

Література.

1. Статистичний щорічник України за 2016 рік / За ред. І.М. Жук. – К. : Август Трейд, 2017. – 574 с.
2. Шарий Г.І. Закордонний досвід управління та реформування земельних відносин / Г.І. Шарий // Інноваційна економіка. – 2013. – № 6(44). – С. 165-166.
3. Ходаківська О.В. Ринок земель сільськогосподарського призначення в країнах ЄС: можливості використання досвіду в Україні / О.В. Ходаківська // Економіка АПК. – 2012. – № 5. – С. 73-78.
4. Зінчук Т.О. Європейський досвід формування ринку сільськогосподарських земель / Т.О. Зінчук, В.Є. Данкевич // Економіка АПК. – 2016. – № 12. – С. 84.
5. Бойко Л.М. Регулювання земельних відносин у сільському господарстві: [монографія] / Л.М. Бойко. – К. : ННЦ ІАЕ, 2011. – 316 с.

ЗМІНИ У ДЕРЖАВНОМУ РЕГУЛЮВАННІ БУХГАЛТЕРСЬКОГО ОБЛІКУ ТА ФІНАНСОВОЇ ЗВІТНОСТІ

***РОМАНАШЕНКО І.О., СТУДЕНТКА*,
ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА ІМЕНІ ПЕТРА ВАСИЛЕНКА***

Правові засади регулювання організації, ведення бухгалтерського обліку і складання фінансової звітності в Україні визначає Закон України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні» [1].

01 січня 2018 року набув чинності Закон України «Про внесення змін до Закону України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні» щодо удосконалення деяких положень» [2], відповідно до якого були внесені такі зміни до Закону України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні» [1]:

– частину першу статті 1 Закону доповнено абзацами двадцять першим та двадцять другим, якими передбачено, що підприємства, що становлять суспільний інтерес, – це підприємства – емітенти цінних паперів, цінні папери яких допущені до біржових торгів, банки, страховики, недержавні пенсійні фонди, інші фінансові установи (крім інших фінансових установ та недержавних пенсійних фондів, що належать до мікропідприємств та малих підприємств) та підприємства, які відповідно до цього Закону належать до великих підприємств;

* Науковий керівник – Маренич Т.Г., д.е.н., професор